

Allah' Tan Korkun Ya

– Ahmet SARGIN · 20 Ekim 2012

İnsanlık öldü mü? dedirtecek olayları yaşıyoruz. Vahşetin en adisine tanıklık ediyoruz. Erkekliğimizden ve insanlığımızdan utanıyoruz. Yüce yaratanın başımıza bela yağdırmasından korkuyoruz. Gökyüzünde melekleri de ağlatan olaylarla karşılaşyoruz. Yaşanan vahşetlere isim bulmakta zorlanıyoruz.

Biliyorum çoğunuz evlat sahibisiniz. Anne-baba, kardeş, bacı, ebe-dede olarak sıcak bir sevgiyle yoğrulmuş, insanlığa saygı duyan kutlu bir düşünceye sahibiz.. Karıncanın ayağı da kırılrsa üzülp ağlayacak kadar da vicdan sahibiyiz. Gökteki meleklerin gıpta edeceği bir ahlaki yapıya sahibiz.. Ancak son dönemlerde yaşanan hadiseler için zıvanadan çıktığını insanlığın öldüğünü gösteriyor.

Nende mi söz ediyoruz? Fatma Nur'un hadisesinden?... Bir anne baba düşünün, evlat yetiştiriyor, yıllarca bakıp besliyor, gözü gibi koruduğu yavrularını okutmak istiyor. Sonra kız-erkek ayrımı yapmadan onları en güzel okullarda okutmayı planlıyor. Bakmaya kıyamadığı gülünü, yaban ellere okusun diye yolluyor.

Yüksek okul bu ya; zahmetli iş. Anadolu'dan gidecek, İstanbul gibi büyük bir metropolde insanların arasına karışacak. Onu okula yerleştirmek, yurt-yuva bulmak o kadar zor, o kadar meşakkatli ki: bunu ancak çekenler bilir. Ben bilirim onun acısını. Çünkü ben de çocuklarımı bu arzularla okutmak istedim. Koklamaya kıyamadığım Gülnihalime, Nurbanuma kem gözle bakan olmasın, pislik bulaşmasın diye çırpındım durdum.

Evet, Anadolu'dan İstanbul'a bir kız çocuğu okumak üzere gidiyor, masum, ürkek, çekingen son derece de tedirgin bakışlarla bir eve yerleşiyorlar. Namus bizim baş tacımız. Her şeyimizi kaybetsek de namusumuzun kirlenmesine (ölüm pahasına da olsa) izin vermeyiz. Hele hele okumak isteyen bir kız çocuğu olunca içimiz titrer, özen gösteririz; "Kızım oku, okulunu bitir" der bağrımıza basarız onları.

Ama hain öyle yapmıyor, insanlıktan nasibini almamış zavallı, evlerine internet bağlama bahanesiyle birkaç kez gidip o masum-suçsuz-günahsız kızımızın namusuna göz dikiyor. İki garip kız çocuğu sığınacak bir yuva bulmuşlar, utana sıkıla bir köşede kalmışlar. Meramları belli, okula gidip bitirmek ve hayata atılmak.

Hain planını devreye sokuyor. O çocuklardan birini (hem de insanlığımızı) vahşice katlediyor. Ne Allah korkusu, ne peygamber korkusu onu durdurmaya yetmiyor. Bir kaç kez gittiği öğrenci evinde son gidişinde Fatma Nur'u yalnız buluyor ve sinsi planını uyguluyor. Önce kızın ellerini-ayaklarını bağlayıp ağzını bantlıyor, sonra namusunu kirletiyor ve masum, suçsuz, günahsız yavrunun ölümüne sebep oluyor. Fatma Nur'un ölüm şeklini bilmiyoruz ama, o şimdi aramızda yok. Onu insanlıktan nasibini almamış birisi katletti.

Burada söz bitiyor işte; burada insanlık da bitiyor. Bundan sonraki hayatları kara bir kâbusa dönen anne ve babaya ne anlatacaksınız? Acılarını nasıl hafifleteceksiniz ki? O haini assanız da bu acı dinmez.

"Assınlar" misline misliyle cevap verilsin diyenlerimiz de olacak. Ama maalesef Fatma Nur geri getirmeyecek, o ailenin acısı da yaşadıkları sürece asla dinmeyecek.

İnsanlık, eğitim, ahlak, din-iman diyeceksiniz, ne dersiniz de haklısınız. Biz bu günahın vebalini

taşıyamayız. Biz bu pisliklerden arınamayız. Maalesef Fatma Nur'u kirleten, onu katleden ellerden bize de pay çıkacaktır. Bir insan olarak, bir eğitimci olarak kendi kendime soruyorum. "Fatma Nur'u katleden zavallının eğitiminde acaba benim de günahım var mı? Bu suça bende ortak olmuş muyumdur?"

Kapatın şu televizyonları, kapatın şu çirkin görüntüleri, yüreğimiz dayanmıyor!.. Ağlıyoruz, üzülmüyoruz, insanlığımızdan utanıyoruz. Allah'tan korkun yahu, insanlık bu kadar mı ayağa düştü, insanlığınız damarınız mi öldü sizin?

Ahmet Sargın
Yozgat Şairler Yazarlar Derneği Başkanı